

Cd 1

גדה

ויקרא פרק טז פסוק יט

ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זבה בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכל הנגע בה יטמא עד הערב:
וכל אשר תשכב עליו בנדתה יטמא וכל אשר תשכב עליו יטמא:

רש"י ויקרא פרק טז פסוק יט

יט) כי תהיה זבה - יכול מאחד מכל איבריה, תלמוד לומר (ויקרא כ יח) והיא גלתה את מקור דמיה, אין דם מסמא אלא הבא מן המקור:
דם יהיה זבה בבשרה - אין זובה קרוי זוכ לטמא אלא אם כן הוא אדום: (גדה דף יט עמוד א ח"ל שם במתני'. חמשה דמים טמאים באשה: האדום, והשחור, וכקרן טרכום, וכמימי אדמה, וכמזוג. בש"א: אף כמימי תלתן, וכמימי בשר צלי, וב"ה מטהרים. וגמ'. מגלן דאיכא דם טהור באשה דלמא כל דם דאתי מינה טמא! אמר רבי חמא בר יוסף אמר רבי אושעיא: אמר קרא דברים י"ז כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דם טהור לדם טמא...

וממאי דהני טהורין דהני טמאין? אמר רבי אבהו: דאמר קרא מלכים ב' ג ויראו מואב את המים אדומים כדם למימרא דדם אדום הוא. אימא אדום ותו לא! א"ר אבהו: אמר קרא ויקרא י"ב דמיה דמיה - הרי כאן ארבעה. והא אנן חמשה תנן! אמר רבי תעניא: שחור - אדום הוא, אלא שלקה.)

בנדתה - כמו (איוב יח יח) ומתבל ינידוהו, שהיא מצודה ממגע כל אדם:

תהיה בנדתה - אפילו לא ראתה אלא ראייה ראשונה:

זבה

ויקרא פרק טז

(כה) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה או כי תזוב על נדתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה ותהיה טמאה הוא:

(כו) כל המשכב אשר תשכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדתה יהיה לה וכל הכלי אשר תשכב עליו טמא יהיה כטמאת נדתה:

(כז) וכל הנגע בה יטמא וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(כח) ואם סתרה מזובה וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר:

רש"י שם

(כה) ימים רבים - שלשה ימים:

בלא עת נדתה - אחר שיצאו שבעת ימי נדתה:

או כי תזוב - את שלשת הימים הללו:

על נדתה - מופלג מנדתה יום אחד, זו היא זבה ומשפטה חרוץ בפרשה זו, ולא כדת הגדה, שזו טעונה ספירת שבעה נקיים וקרבן, והגדה אינה טעונה ספירת שבעה נקיים, אלא שבעת ימים תהיה בנדתה בין רואה בין שאינה רואה. ודרשו רבותינו בפרשה זו, אחד עשר יום יש בין סוף גדה לתחלת גדה, שכל שלשה רצופין שתראה באחד עשר יום הללו, תהא זבה:

תלמוד בבלי מסכת גדה דף עב עמוד ב

איכא דמתני לה אהא - אמר לו רבי אלעזר בן עזריה לר"ע: ...אלא, תצי לוג שמן לתודה, ורביעית יין לנזיר, ואחד עשר יום שכן גדה לנדה - הלכה למשה מסיני. בלא עת נדתה סמוך לנדתה. ואין לי אלא סמוך לנדתה, מופלג לנדתה יום אחד מעין - ת"ל או כי תזוב. אין לי אלא יום אחד, מעין לרבות מופלג שנים, שלשה, ארבעה, חמשה, ששה, ושבעה, שמונה, תשעה, עשרי... ומעין לרבות אחד עשר - ת"ל בלא עת נדתה..... לר"ע - קראי. לר' אלעזר בן עזריה - הלכתא.

ויקרא פרק כ

(יח) ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה את מקרה הערה והיא גלתה את מקור דמיה תכרתו שניהם מקרב עמם:

•

תלמוד בבלי מסכת נדה דף סו עמוד א

אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר רב, התקין רבי בשדות: ראתה יום אחד - תשב ששה הוא, שנים - תשב ששה הן, שלשה - תשב שבעה נקיים. אמר ר' זירא: בנות ישראל החמירו על עצמן, שאפילו ראות טפת דם כחרדל - יושבות עליה שבעה נקיים.

בית יוסף יורה דעה סימן קפג ד"ה ראשה כי

וכתב הר"ן (שכונות ד. ד"ה שנים) ושהה דקאמרינן נקיים בעינן דכיון דטועה משוינן לה איזה יום שתראה מספקין לה בתחלת נדה וכתב הרב המגיד (איסור"כ פי"א ה"ג) בשם הרמב"ן (בהלכותיו פ"א ה"ט) וחששו שמא יבאו לשעות דכבר שזדונו כרת שהרי אפשר שתראה אשה כימי נדתה שבעה ימים ויהיה ששה של דם טהור ושל יום השביעי טמא וסבורה לסבול בלילה והיא צריכה עוד ששה ימים ואפילו היתה מראה דם לחכם גדול ובקי אפשר שתטעה בעצמה כימי הדנות והזיבה וזה לשון הר"ף בפרק ב' דשכונות (ג): הדין הוא דינא דאורייתא דהוה עבדן בנות ישראל כל זמן דהוה רבנן בקיאי בחזונוא דדמא וכיון דאימנעו רבנן דהוה בקיאי בהכי וקלשה דעתיהו ולא הוו יכלי לאפרושי בין דם טמא לדם טהור כדאמר רבי יוחנן חוכמתיה דרבי תצינא גרמה לי דלא אחזי דמא ואמר רבי זירא טיבעא דבבל גרמה לי דלא אחזי דמא וחזו נמי דבשי לא ידעי תיקון וסתות חשו רבנן דילמא משלמי דם טמא לדם טהור וסבולן ואתו לידי איסורא דכרת דמא אפשר למיהוי כל דם דחזיא בשיתא יומי טהור וליכא טמא אלא הך דחזיא בשביעי בלחוד דצריכה למישלם עלה שבעה יומי וכיון דסבירא לה דדם דכולהו שבעה טמא הוא אמרי שלימו לן שבעה יומי וסבולן לאורחא ואתו לידי איסורא הילכך חשו רבנן למילתא ועבדו הרחקה יתירא לסלוקי כל ספיקי ואצריכו למיתב ז' נקיים על כל דם דלא ליגע לאיסורא דאורייתא והיינו דאמרינן התקין רבי בשדות ראתה יום אחד תשב ששה הוא וכו'

שולחן ערוך יורה דעה סימן קפג

אשה שיצא דם ממקורה, בין באונס בין ברצון, טמאה, והוא שתרגיש ביציאתו. ומיהו משתרגיש בו שנעקר ממקומו ויצא, טמאה אף על פי שלא יצא לחוץ, ואפילו לא ראתה אלא טיפת דם כחרדל, יושבת עליו שבעה נקיים. הגה: כאשר יתבאר לקמן סימן קצ"ו. ואין חילוק בין פנויה לנשואה לענין איסור נדה (ריב"ש סימן תכ"ב מכיאו ב"י), כי כל הבא על הנדה חייב כרת.

דם ולא כתם

תלמוד בבלי מסכת נדה דף נז עמוד ב

גמ'. אמר שמואל: בדקה קרקע עולם וישבה עליה, ומצאה דם עליה, - טהורה, שנאמר ויקרא טו בבשרה - עד שתרגיש בבשרה. האי בבשרה - מיבעי ליה שמשמאה בפנים כבחוץ! א"כ לימא קרא בבשר, מאי בבשרה - שמע מינה: עד שתרגיש בבשרה... ועוד, תנן: הרואה כתם על בשרה כנגד בית התורפה - טמאה ואע"ג דלא הרגישה! אמר רב ירמיה מדפתי: מודה שמואל שהיא טמאה מדרבנן. פירוש רש"י שם ד"ה מדרבנן דלמא ארגשה ולאוו אדעתה.

שולחן ערוך יורה דעה סימן קצ סעיף י

כתם שנמצא על דבר שאינו מקבל טומאה, לא גזרו עליו. כיצד, בדקה קרקע עולם (או בית הכסא שאינו מקבל טומאה), (מרדכי ה"נ בשם סמ"ג וסמ"ק) או כל דבר שאינו מקבל טומאה, וישבה עליו ומצאה בו כתם, וכן כתם שנמצא על בגד צבוע, טהורה. (לפיכך, תלבוש האשה בגדי צבעונין, כדי להצילה מכתמים) (הרמב"ם ובגמרא פרק האשה).

- א. מסופקת במראה חייבת בכל ההרחקות משום ספק.
- ב. על תשמיש המטה עם אשה נדה חייבים כרת.
- ג. חיבוק ונישוק או כל געיה דרך תאוה לרוב הפוסקים איסור לאו. רמב"ם פרק כ"א ה"א שו"ע אה"ע סימס כ' ס"א.
- ד. געיה שלא בדרך תאוה היא שלדעת הרמב"ם לוקה מן התורה (ב"י יו"ד קצ"ה ובי"ש אבה"ע שם ס"ק א' ביאור הגר"א שם מאבות דרבי נתן שאפילו דברים בטלים ושינה במטה אחת אסור מן התורה וכן משמע בבבלי הנפש להראב"ד ובהרשב"א בשער הפרישה) וי"א שאיסורו דרבנן (שו"ת יו"ד קצ"ה ס"ק כ')
- ה. שאר ההרחקות לכו"ע דרבנן. והטעם דכיון דאין כאן איסור יחוד החמירו.
- ו. מותר להתייחד עמה דכיון שבא עליה פעם אחת תו לא תקיף יצריה. (שו"ע שם ס"א)
- ז. כל חמרבה בהרחקות הרי זה משובח. (רמב"ן)
- ח. אסור לנעוץ אפילו בבגדים שלה ואפילו בגדיהם לא יגעו זו בזו (ע"ה)
- ט. לא יושט מידו לידה שמא יבוא ליגע בה, ואפילו בשינוי ואפילו דבר ארוך אסור משום לא פלוג.
- י. טלטול דבר ואפילו דבר ארוך כגון שולחן אסור (שו"ת מג"י)
- יא. אין ראוי לאדם לחמם ידיו כנגד נר שבידה וכן להדליק נר מנר שבידה (פ"ת), אבל נר הבדלה מותרת לה להחזיק כשהוא מבדיל (בדי השולחן).
- יב. אסור לזרוק מידה לידו או לחפץ (רמ"א שם)
- יג. אסור ליתן דבר לתוך ארנקי או שקית או בגד שלה.
- יד. מותר לזרוק לתוך ארנקי או כיס שבידה. (בדי השולחן)
- טו. וכן אסור לחושיט תינוק מזה לזה אף לדבר מצוה כגון קוואטער (ע"ה ויד שאול דלא' כהתשב"ץ דחי נושא את עצמו)
- טז. מותר לחניח תינוק על מיטתה או ליקח התינוק ממיטתה. (מהג"י כתובות דף ס"א אביי מנחא וכו')
- יז. לא ינשק לתינוק שהיא מחזקת (פ"ת)
- יח. אם צריכין לכך מותר לו ליתן טרופת לתוך פיו של התינוק כשהיא מחזקת אותו.
- יט. לא יאכל עמה על שולחן אחד. (שו"ע שם ס"ג)
- כ. אם יש שם שינוי שיהיה שום דבר מפסיק בין קערה שלו לקערה שלה מותר. (שו"ע שם ס"ג)
- כא. צריך שיהא דבר שאין רגיל להיות שם תמיד ושיהא ניכר מתוך גודלו, ומחני אפילו אם משתמשים בו עכשיו כגון קנקן של מים שאינו רגיל להיות שם.
- כב. כל אחד במפה שלו מותר אם דרכם לאכול בשאר ימים במפה אחת (שו"ע שם, יד אברחם יו"ד סימן פ"ח)
- כג. וכן אם אחד מגלה קצת מהמפה ואוכל כך חוי היכר.
- כד. שינוי מקום מהני לזה (ס"ט דלא כהצ"צ)
- כה. אם מסובים שם עוד בני אדם יש מתירים וי"א שזה דוקא אם אחר מפסיק ביניהם, ויש מחמירים בכל אופן (ע"י בדי השולחן ס"ק ל"ד)
- כו. אסור לאכול מקערה אחת.
- כז. לא יאכל משיוירי מאכל שלה (רמ"א שם)
- כח. אם טעמא מהמאכל לא נעשה על ידי זה שיריים.
- כט. לא ישתה משיוירי כוס שלה. (שו"ע שם ס"ד) אם לא שמפסיק אחר בניהם, או שהורק מכוס זה לכוס אחר (רמ"א שם).
- ל. אם הוא אינו יודע שהכוס שלה אינה צריכה להגיד לו (שם)
- לא. אם שתתה מכוס והלכה לה מותר לו לשתות מהכוס אבל אם חזרה צריך להפסיק (רע"ק)
- לב. לא יישן עמה במיטה אחת אפילו הוא בבגדו והיא בבגדה ואין נוגעים זה בזה ואפילו יש לכל אחד מצע בפני עצמו. (שו"ע שם ס"ו)

- כ. צריך לכתחילה שיהא מרחק בין המיטות כדי שלא יגעו זה בזה. (שו"ע שם וקיצור שו"ע) עד שלא יהא חשש שיגעו אחד בשני בלילה בשעת שינה.
- לד. ומיטות המחוברות על ידי דף שבראשם אסורים לישן שם כל זמן שהמיטות מחוברות לדף אפילו לא נוגעים המיטות זו בזו.
- לה. הוא אסור לשכב במיטתה אפילו שלא בפניה (שו"ע שם סי"ה) וי"א שאסור לו לישיב במיטתה (שו"ע שם ועי' ש"ך שחולק) לו. אם איננה בעיר לכמה ימים מותר לו אפילו לישן על מיטתה (פ"ת שם).
- לו. היא אסורה לשכב על מיטתו רק בפניו.
- לח. לא ישבו יחד על ספסל המתנדנד (רמ"א שם).
- לט. לא ילך אם אשתו בעלה אחת או בספינה אחת אם חולק רק דרך טיול כגון לגנות ופרדסים אבל אם חולק לצרכיו מותר. (רמ"א שם) ובי' טעמים בדבר א. דהוי כמו ישיבה בספסל המתנדנד (חכמת אדם). דהוא עצמו דרך חיבה (ערוך השולחן).
- מ. י"א שבמכונת מותר אפילו בספסל אחד ובלבד שלא יגעו זה בזה, ויש אוסרים.
- מא. אם חולכים שלא בדרך טיול מותר ובלבד שלא יגעו זה בזה.
- מב. לא יסתכל אפילו בעקיבה ולא במקומות המכוסים שבה (עי' אגרות משה ח"ב סימן ע"ה שדוקא אותם המקומות המכוסים אף כשהיא לבדה בבית עם בעלה ולכן אם רגילה שלא לכסות את שערך בתוך ביתה גם בעת נידותה מותר לעשות כן אבל עי' מ"ב בסימן ע"ה ס"ק י"ד דראוי לכסות שערך אף בביתו ואפילו בימי טהרתה).
- מג. כשהאשה כורעת לילד אסור לבעלה להסתכל ביציאת הולד (בדי השולחן קט"ו).
- מד. קול באשה ערוה. (ברכות דף כ"ד ע"א ודף ע' ע"א).
- מה. אסור להריח בשמים שלה ואפילו מונח על השולחן. (עי' פ"ת).
- מו. בקושי התירו לה להתקשט בימי נידותה (שו"ע שם סי"ט). וראוי למעט בזה (עי' ביאור הגר"א בשם אבות דרבי נתן).
- מז. אסורה לה למזוג ולחושט לו כוס או תבשיל אלא על ידי שינוי כגון שתניחנו על השולחן ביד שמאל (שו"ע שם סי"ח).
- מח. כוס מים מותר כיון שאין בזה שום חשיבות.
- מט. אם מגישה הקערה גם לבני בית מותר בלי שינוי.
- נ. הצעת המיטה מותר שלא בפניו, אבל הכרים והכסתות שהוא טורח מותר. (שם סעיף י"א).
- נא. אסורה ליצוק לו מים לרחוץ פניו ידיו ורגליו (שו"ע שם סעיף י"ג).
- נב. נעל וואסער יש מתירים (פותח שער) ויש אוסרים (כך החיים ועי' בדי השולחן) ואם מחזיר פניו לאחוריו מותר (שם) וכן לגבי מים אחרונים יש מתירים ויש אוסרים (שם).
- נג. וכן לפתוח חברו לצורכו כדי לרחוץ פניו ידיו ורגליו אסור (שם).
- נד. אסור לו למזוג לה כוס של יין או שאר משקה חשוב (שו"ע שם סעיף י"ג).
- נה. גם מאכלים י"א שאסור לו לחושט לה בלי שינוי (בדי השולחן).
- נו. כוס של קידוש מניח על השולחן והיא לוקחת אותה בעצמה (מסגרת השולחן) ואם יש שם עוד בני בית מותר אם משהו אותה בשאר בני בית.
- נז. אם הוא חולה ואין לו מי ישמשו מותרת לשמשו ובלבד שתיזחר מהרחצת פניו ידיו ורגליו והצעת המיטה לפניו. ואם יש הכרך בכך גם זה מותר (שם סעיף ט"ו ובדי השולחן ס"ק קפ"א).
- נח. אם היא חולה אסור לבעלה ליגע בה כדי לשמשה כגון לחקמה ולהשכיבה ולסמכה ואם יש הרבה צורך לכך מותר (רמ"א שם סעיף ט"ז) ואם יכול לשכור משרשת לכך חייב לשכור לה (לח"ש).

CD 4

שולחן ערוך שם סעיה ה'

אם רגילה לראות ראייה מקודם רבץ החמה עד אחר רבץ החמה, אסורה בלילה וביום כשיעור הנמשך בו.

שולחן ערוך שם סעיה ו'

אם וסת נמשך ב' או ג' ימים, ששופעת או מזלפת, אינה צריכה לפרוש אלא עונה הראשונה של הוסת, וכיון שעברה עונה ולא ראתה, מותרת.

שולחן ערוך שם סעיה ט'

שאר נשים, צריכות בדיקה כשיגיע הוסת. עבר הוסת ולא בדקה ולא הרגישה, טהורה בלא בדיקה. וי"א שאסורה עד שתבדוק, אם יש לה וסת קבוע, או שהוא יום ל' אע"פ שאינו קבוע. (והכי נהוג, וכן הוא לקמן סימן קפ"ט).
א. לגבי הבדיקות בעונת וסת קבוע או בעונה בינונית תנהוג כך, שתבדוק פעמים בכל וסת, למשל אם וסתה בלילה תבדוק פעם אחת בתחילת הלילה ופעם אחת בבוקר בקומה ממיטתה, וכן אם עונתה בבוקר תבדוק פעם אחת בבוקר ופעם אחת לעת ערב, ויש לה להחמיר לבדוק עוד פעם מיד אחר עונת הוסת (בדי השולחן ס"ק נ"ד).
ב. אם שכחה ולא בדקה, אז בעונה בינונית או בוסת קבוע צריכה לבדוק אחר הוסת כשתזכור.
ג. טוב להחמיר לבדוק אפילו בעונת הוסת של וסת שאינו קבוע אם לא בשעת הדחק.

שולחן ערוך שם סעיה י'

הרוצה לצאת לדרך צריך לפקוד אשתו אפילו סמוך לוסתה. הגה: ואפילו בתשמיש שרי. (טור בשם י"א וב"י בשם רש"י וראב"ד ורשב"א ור' ירוחם). ומ"מ המחמיר שלא לפקדה רק בדברי רצוי, תע"ב (ב"י בשם סמ"ג). וכבר נתבאר דכל מיני קורבה ואהבה שרי, מלבד תשמיש. ואם הולך לדבר מצוה א"צ לפקוד אשתו. (המ"מ פ"ד דא"ב ובהנחות ש"ד). וי"א אם אדם רוצה לילך לדרך, ואשתו נדה ותטבול תוך עונה אחת, צריך להמתין. (נ"י פרק הבא על יבמתו).
א. עי' באחרונים (ש"ך גר"ז חכמת אדם) שאפילו לאוסרים תשמיש המיטה, חייב לדבר על ליבה דברי פיוסין ודברי ריצוי וחזיבוק ונישוק.
ב. תלוי בשיעור זמן שיוצא לדרך (בדי השולחן ס"ק ס"ה).

שולחן ערוך שם סעיה יא

אשה שיש לה וסת לימים לכד, והגיע שעת וסתה, אסור לבא עליה עד שישאלנה. ואם אין לה וסת, יום ל' לראייתה הוי כהגיע שעת וסתה. ואם שהתה אחר הוסת שיעור שתספור ותטבול, בא עליה ואין צריך לשאול.
א. חייב לשאול לה אם בדקה בעונת הוסת. (ערוך השולחן)

שולחן ערוך יורה דעה סימן קצ סעיף ה

לא גזרו על הכתם אלא אם כן יש בו כגריס ועוד, ושיעור הגריס הוא כט' עדשים (ג' על ג') (סור)

תלמוד בבלי מסכת נדה דף מז עמוד ב

לא, לעולם - דארגישה, ואימור הרגשת עד הוא,

תלמוד בבלי מסכת נדה דף מז עמוד ב

מתני'. ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות; שחטה בהמה חיה ועוף, נתעסקה בכתימים, או שישבה בצד העסוקין בהן, הרגה מאכולת - הרי זו תולה בה. עד כמה תולה? רבי תניא בן אבטיגנוס אומר: עד כגריס של פול, ואף ע"פ שלא הרגה. ותולה בבנה או בבעלה. אם יש בה מכה, והיא יכולה להגלע ולהוציא דם - הרי זו תולה. מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע, אמרה לו: ראיתי כתם. אמר לה: שמא מכה היתה בין? אמרה לו: הן, וחיתה. אמר לה: שמא יכולה להגלע ולהוציא דם? אמרה לו: הן. וטהרה ר"ע. ראה תלמידיו מסתכלין זה בזה, אמר להם: מה הדבר קשה בעיניכם? שלא אמרו חכמים הדבר להחמיר - אלא להקל, שנאמר ויקרא ט"ו ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זוכה בבשרה, דם ולא כתם.

שולחן ערוך יורה דעה סימן קצ ט"א.

דבר תורה אין האשה מטמאה ולא אסורה לבעלה עד שתרגיש שיצא דם מבשרה, וחכמים גזרו על כתם שנמצא בגופה או בבגדיה, שהיא טמאה, ואסורה לבעלה אפילו לא הרגישה ואפילו בדקה עצמה ומצאה טהורה. וצריכה הפסק טהרה, שתבדוק עצמה ותמצא טהורה. ואח"כ תמנה שבעה נקיים מיום המציאה (כאילו ראתה ודאי, וכמו שיתבאר לקמן סימן קצ"ו). ואם הרגישה שנפתח מקורה להוציא דם ובדקה אחר כך ולא מצאה כלום, יש מי שאומר שהיא טמאה.

א"א לפתיחת הקבר בלא דם

שולחן ערוך יורה דעה סימן קצד סעיף ב

המפלת בתוך מ' אינה חוששת לולד אבל חוששת משום נדה, אפילו לא ראתה. הגה: מפני שא"א לפתיחת הקבר בלא דם, תפקא מינה דמיד לאחר שספרה ז' נקיים מותרת ואינה חוששת לולד (ד"ע).

ענתה לא יגרע

שמדת פירק בא

(י) אם אחרת יקח לו שארה כסותה וענתה לא יגרע:

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף מז עמוד ב

עונתה - זו עונה האמורה בתורה, וכן הוא אומר: (ראשית ל"א) אם תענה את בנותי. רבי אלעזר אומר: שארה - זו עונה, וכן הוא אומר: +ויקרא י"ח+ איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה

רש"י בראשית פירק לא

(ג) בנתי בנתי - שתי פעמים, אף בלילה וזלפה בנותיו היו מפלגש:

אם תענה את בנתי - למעוץ מהם עונת תשמיש:

וסתית

תלמוד בבלי מסכת שבת דף יח עמוד ב

ת"ר: +ויקרא ט"ו+ והזרתם את בני ישראל מטומאתם - אמר רבי יאשיה: מיכן אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתה. וכמה? אמר רבה: עונה. א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: כל שאינו פורש מאשתו סמוך לוסתה, אפילו הויין לו בנים כבני אהרן - מתים, דכתיב: והזרתם את בני ישראל מטומאתם והדוה בנדחה, וסמך ליה: אחרי מות. אמר ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: כל הפורש מאשתו סמוך לוסתה - הויין לו בנים זכרים, דכתיב: +ויקרא י"א+ להבדיל בין הטמא ובין הטהור, וסמך ליה: אשה כי תזרע וילדה זכר. רבי יהושע בן לוי אמר: הויין לו בנים ראויין להוראה, דכתיב: +ויקרא י"ב+ להבדיל ולהורות. אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: כל המבדיל על היין במוצאי שבתות - הויין לו בנים זכרים, דכתיב: להבדיל בין הקדש ובין החול, וכתיב התם: להבדיל בין הטמא ובין הטהור, וסמך ליה: אשה כי תזרע. רבי יהושע בן לוי אמר: בנים ראויין להוראה, דכתיב: להבדיל ולהורות. אמר רבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר: כל המקדש את עצמו בשעת תשמיש - הויין לו בנים זכרים, שנאמר: +ויקרא י"א+ והתקדשתם והייתם קדושים, וסמך ליה: אשה כי תזרע.

בית יוסף יורה דעה סימן קמד

ובשעת וסתה צריך לפרוש ממנה עונה אחת. בפרק שני דשבתות (יח): ובפרק האשה שהיא עושה צרכיה (סג): וכתב הר"ן בפרק ב' דשבתות (א): ד"ה או יום) דהא דצריך לפרוש עונה אחת סמוך לוסתה אע"ג דבגמרא מיימי לה מקרא אסמכתא בעלמא הוא דהא קי"ל (נדה סז.) וסתות דרבנן וכ"כ הרשב"א בתורת הבית (שם ריש ש"ג ח.) וכן דעת הרא"ש כמו שאכתוב בסמוך אבל בספר התרומה (ס"ג צג) כתב דמדאורייתא אסור וכן כתבו התוספות בסוף פרק הבא על יבמתו (סב: ד"ה חייב) וגם הרא"ש כתב שם (ס"י י) כן ואפשר דמדאורייתא שכתבו לאו דוקא אלא לומר שיש לו סמך מדאורייתא:

שולחן ערוך יורה דעה סימן קמד סעיף ב'

בשעת וסתה, צריך לפרוש ממנה עונה אחת, ולא משאר קריבות אלא מתשמיש (המטה) בלבד. אם הוא ביום, פורש ממנה אותו היום כולו אפילו אם הוסת בסופו, ומותר מיד בלילה שלאחריו, וכן אם הוא בתחלתו, פורש כל היום ומותר כל הלילה שלפניו. וכן הדין אם הוא בלילה, פורש כל הלילה ומותר ביום שלפניו ולאחריו, בין שקבעה וסת ב"פ או בפ"א.
א. המחמיר בשאר קריבות דהיינו חיבוק ונישוק (עי' ש"ך שם) ושלא לישון במיטה אחת (שו"ע הרב) תבוא עליו ברכה.
ב. י"א שצריך להחמיר להוסיף עונה אחת קודם לענת הוסת. (אור זרוע, ש"ך ס"ק ז') ויש מקילים. (עי' בדי השולחן ציונים ס"ק כ"ח).

שולחן ערוך שם סימן קמ"ד

אם רגילה לראות בהנץ החמה, ולא קים לן שפיר אי קודם הנץ החמה או אחרי, אינה אסורה אלא ביום.
א. ויש מחמירים (כ"ח ש"ך גר"ז ועוד)
ב. אפילו למחמירין הנ"ל אין להוסיף לזה עונת האור זרוע. (בדי השולחן ס"ק ל"א)
ג. אם קמה ממסתה בבוקר ומצאה עצמה טמאה מוקמינן לה אחזקת טהרה שלה ויש להקל שראייתה ביום (האשכול עי' בדי השולחן ס"ק ל"א)

וסתות

יום הוסת		הפלגה		חודש		עונה בינונית		ע"ב לא יום	
לילה	יום	לילה	יום	לילה	יום	לילה	יום	לילה	יום
מ' ניסן (30)		---		מ' אייר ל' ניסן		ל' ניסן כ"א ניסן		מ' אייר מ' אייר	
20 כ' ניסן (30)		מ' אייר כ' אייר		מ' אייר כ' אייר		י"ס אייר כ' אייר		כ' אייר כ' אייר	
31 כ' אייר (29)		כ' סיון כ"א סיון		כ' סיון כ' סיון		כ' סיון כ' סיון		כ"א סיון כ"א סיון	
30 כ' סיון (30)		י"ח תמוז י"ט תמוז		כ' תמוז י"ט תמוז		י"ט תמוז י"ט תמוז		כ' תמוז כ' תמוז	
31 כ' תמוז (קבוע) (29)		---		כ' חב י"ט חב		---		---	
33 כג' חב (30)		כ"ה אלול כ"ז אלול		כ' אלול כ"ג אלול		---		---	
30 כ"ב אלול (29)		כ"ה תשרי כ"ז תשרי		כ' תשרי כ"ג תשרי		---		---	

1 ע' בדי השלחן ס' קפ"כ ס' א באורי
ד"ה אם יש לה וסת קבוע וכן הפע

דהוי קבוע לחודש, אבל אם הוא
קבוע להפלגה אז חישבונו לע"כ
מהטעם דוכי לעולם לא תראה

2 ע' שם ס"ק י"ד

3 כית מאיר ש"ע הרב ז"ל פ סד"ס
פרישה והלוי"ש דלא בא"ר.

וע' בדי השלחן שם ס"ק ק"ו

4 ש"ע הרב ע"א"מ יו"ד ס' קכ"ב

וע' בדי השלחן שם ס"ק צ"ט.

מאיר זרוע